

Seni Çok Seviyorum

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 30 Mart 2024

Çekincelerimi uyutabilirim, sevgili Tanrım ne de olsa çekinmeden sevdim ben hep insanları hem de Sen demiştin, sevin diye mademki Yaratandan dolayı seviyordun insan yaratılanları.

Ölüm uykusuna da dalabilirim hem de şimdi ansızın ruhumdaki sızıyı dindirmek isterdim oysak rüyalarım da dahi yakıyorlar canımı bense Sana muhtacım her zamankinden de fazla ve işte İlahi Aşk yüreğim de ve cebim de ve de kalemim de taşırken mümkün mü bir b/aşka yelken açmak?

Ben rüzgârım çünkü Sen öyle istedin.

Benim frapan düşlerim nasıl ki hayallerin ve sevginin kat izinde saklı sevdiklerim...

Ah, yüreğimin kırışıklıkları ve ruhumun düşmeyen tansiyonu:

Deli cesareti ama benimki:

Hem tüm evreni sev hem de günbegün yaz ha babam yaz.

Hem benim de muadili olduğum bir Hababam Sınıfı vardı bense sınıfın prensesi idim bir de sakar Şakir'i ne de olsa sevdi mi insan eli ayağına dolanıyor sevdi mi bir b/aşka dünyaya yelken açıyor.

Muzip karakterim ve sevecen yüreğim de kayıtlı iken de tüm evren...

Ve işte iade-i itibarın geldi de yeri zamanı:

Kendime eşlik etmeliyim bu saatten sonra sırf kendimle iştiğal bir ömrün peşi sıra daha çok ama daha çok sevmeliyim içimdeki yaralı çocuğu ve onun o yetim başını okşamalıyım tıpkı yüce Peygamber Efendimizin de yaptığı gibi.

Ne çok çocuğum vardı hem benim:

Onlarca yüzlerce.

Ben onların gül mizaçlı öğretmeni idim ve her biri sıraya girerdi başlarını okşamam adına bense onlara dokunmaya dahi kıyamazken ve işte Yüce Rabbim, Sen bana cenneti yaşarken sundun gel gör ki devamı gelmedi aslında geldi de:

İnsanlar yaşarken bana cehennemin kapılarını açtı bense girmeyi reddettim onlar da beni sevmediler.

Rengim kaçtı yine:

Sabah beyaz bir güne uyanmışken.

Pembeleşirken de yanaklarım:

Bak işte karardı içim oysaki hava çok güzel mevsimlerden de bahar:

Benim ilkbaharım mı ikinci baharım mı hem?

İlkbaharı yaşamamışken ne işim olur ikinci baharla ve ikircikli insanlar nifak da sokarlarken kalemler arama...

Göğün iniltisi dindi, biricik Tanrım bak dinginim bak annem bebekler gibi uyuyor ve ben onun sütünü hazırlamalı elini tutmalı kendimi de daha çok sevmeliyim.

Sevgiyle hemhal.

Herkes nasıl da sevecen nasıl da sevgi dolu oysa:

Ya, benim dertlerim?

Dost bildiklerimle paylaşmak istediklerim...

Kalemim ve kader dikte ettirirken ben de coşkuyla yaşar yazarken...

Sen varsın iyi ki:

Sen varsın Gam yok.

Ya, gamlı notalara ne demeli?

Bir de şu ş/aşkın sol anahtarı:

Hani, hani, aşk sevgi her kapıyı açardı...

Sen yücelerin yücesi: Sen açtın ya bana, Dergâhının kapısını ve işte kale duvarları gibi dimdik yaşarken kalemimin de rüzgârı ile bir avazda girdim içeri hem de ta çocukken.

Önce aşkı merak ettim.

Sonra çok sevdim.

Ve ben Seni çocuk yaşımda buldum ve bulup buluşturduğum kim ise sevgiyle dokundum.

Dokunmaya dahi kıyamazken insan sevdiklerine...

Okunsun diye de yazdıklarım okunmazken.

Derdim sırf bu olsa iyi yine de:

Şükürler olsun günüme.

Bak, Rabbim yaralı hüzünlü kalbime ve biliyorum ki kalbimi, tek seven Sensin hüzünlü kalbimi Sana b/ağladığım kadar Sana açtığım ve Sen de bana Dergâhının kapılarını açtın.

Konuştuğum seslendiğim çok insan var benim:

Peki, onlar gerçek mi?

En az benim gerçek olduğum kadar...

Ne değişir ki bu saatten sonra ne de olsa gerçek bildiğim yüzlerini yeni gördüm insanların hatta en yakınlarımın nasıl da uzağıma kaçtıklarını gördüm de...

Misal!

Annemle olan yolculuğum ve kader ölümlerden ölüm sunarken anneme ben asla inancımı yitirmedim ve onun evine geleceği günü dört gözle bekledim:

Geldi defalarca.

Defalarca da ölümün kıyısından döndü.
Ve kimse dert dinlemeyen işin kolayını seçtiler: annem ölmeden defalarca öldürdüler.
Benim de içim ölmüştü.
Ben kendimden tam da vazgeçmişken annemden asla vazgeçmedim ve işte kendime kavuşmanın verdiği heyecan umut mutlulukla Sana açıyorum içimi hep de olduğu üzere:
Dikiş tutmuyor söküklerim.
Ne terziyim ne ev kızı.
Ne artık bankacıyım ne de öğretmen.
Hali hazırda koruduğum öğrenci kimliğimle sekiyorum bir yürekten diğerine ama...
Ama hayat okulunu sevmedim ben.
Hayat okulu ve insanlar da beni sevmedi.
İrademle inancımınla kendime bir cennet inşa ettim şehrin arka yakasında ve kalemimle olan dostluğumla oraya hep güzellikler diktim ve ekim ve biçtim de.
Bazen bıçkın bir rüzgâra meylediyorum.
Bazen hırçınlaştığım.
Ama içimi asla bozmuyorum, yüce Rabbim.
Senden ötesi yok.
Senden öte yol yok...
Ve şimdi, Senin de izinle kendimi doya doya seviyor olabilmenin tadını çıkarıyorum hırçın ve de şaşkın yüreğimin adı çıksa bile...
İsimlerimden isim beğeniyor insanlar.
Bazen çiçek bazen yıldız.
Bense yılmadan seviyorum ve koşuyorum Sana ve yazıyorum.
Seni çok seviyorum biricik Allah'ım benim ve de iyi ki varsın iyi ki Senin kulunum...